

KAS REIKIA IŠPAŽINTYJE PAPILDINETI?

/ 57 /

Nuo mūsų išpašinėjų dabar daug kas nu-
trupėjo ir jos daug kuo nebepanašios į mūsų
senuolių ar net ir tėvų išpašintis. Daugelis
jau nimiršta net pasisveikinti su kunigu ar
net ir persizegnoti. O jau pasakyti, kad už
savo nuodėmes gailisti tai jau turbūt niekas
neįsako. Iš tiesų gi ta išpašinties stili-
ko forma buvo įsakyta ne šiaip sau. Ji daug
ką pasakydavo nuodėmklausini ir primin-
davo pačiam penitentui. Reikėles tas, kad
išpašintyje sakomi dalykai penitentui nuo-
dėmklausini perstatytų taip, kad jau viskas
būtų aišku. Tie gi dalykai kaip tik daug ką
paaiškino.

Paigi čia ir norėjau jums papasakoti
apie tai, kas turėtų būti kiekvienoje mū-
sų išpašintyje vis iš naujo papildinamas.

XXXXXXXXXXXXXX

Jūs žinote, kad rekomenduojame išpašin-
tį pradėti taip: pirmiausia persizegnoti
/kiekvieną svarbų darbą, juo labiau šventą
mes pradedame kryžiaus ženklu/, paskui pase-
koti "Gerbe Jėzui Kristui / to reikaluje
pats mandagumas: jeigu mes sveikiname su
visais kitais žmonėmis, juo labiau reikia tai
padaryti nuodėmklausini, pas kurį mes atėjo-
me su tokio svarbiausiu reikalu, kuris jam nėra
malonus/. Paskui pasisakoma, kada paskutinį
kartą būta išpašinties. Toliau pradedame
įprastą formulę: "Dievui nusidejau šitokiomis
Nuodėmėmis". Seka pati išpašintis. Šitas,
atrodo, labai paprastas ir suprantamas išpa-
šinties pradžios daugelio jau nebeprakti-
kuojamas. Prieina tau prie langelio, įbėda

nosį tau į ausį ir pradeda sakyti: "Pakeiskiau, papos, memos neklausiau..." tarytum su juo jau seniai vedė reikalą ir dabar jis jį tik tęsia. Daugelis, turbūt mano, kad tokių formalumų nereikia ir dėl to juos apleidžia, bet dauguma paprasčiausiai užsimiršta ten pat ar a teina jau užsimiršę kaip reikia atlikti išpažintį. O seniau ne taip buvo ir ne tiek pradžioje sakydavo. Vienoje vietoje vienas moteris taip pradėdavo savo išpažintį: Varden Dievo Tėvo, ir Sūnų ir Šventosios Dvasios. Amen. Tegu bus pagarbintas Jėzus Kristus. Aš stoviu moterystės. Spaviednės buvau tada ir tada. Užduotą pakūtą išpildžiau. Šv. Komuniją priėmiau tiek ir tiek kartų. Per tą laiką sugriūdijau tokiom nuodėmėm." Ir gražiai iš eilės nusakydama jų pobūdį atlikdavo išpažintį. Baigdama pridėdavo: "Daugiau griekų nebeatsimenu. Už visus juos labai galilinuosi ir prašau spaviedniko pakutos ir išrišimo.

Kadangi aš tada buvau dar jėnias kunigas, prisipažinsiu, kwan atrodė tada kiek keistoka tokia išpažintis. Pasakoja si, atrodė, lyg ir bereikalingus dalykus.

Kada aš pats eidavau išpažinties, tai beveik kiekvienas senesnio amžiaus kunigas pabaigoje klausdavo: "Ar galiesi už nuodėmes? Ar žedi pasitaisyti? Klaupkis, nuškis į krūtinę, duosiu išrišimą".

Ir čia man atrodė, jog tai bereikalingi klausimai.

Bet kaip pats daugiau paklausiau išpažinčių, pamačiau, kaip nerūpestingai daugelis žmonių jas atlikinėjo, pripažinsiu, jog visų tų dalykų nutrupėjimas išpažinties atnešė daug žalos. Juk visi tie dalykėliai ir kunigui ir penitentui daug ką pasakė. O tai labai svarbus dalykas. Dabar gi skuba penitentes, verčia skubėti nuodėmklausius ir viso

tai šalin. Kad tik greičiau. Užtat viskas
 ir eina velniop, net ir per išpašintis.

XXXXXXXXXXXX

Of šituos dalykėlius ir reikia vis iš
 naujo papildyti. Ir predšioje išpašinties ir
 jos pabaigoje.

Hors man pasitaikė tik keletas tokių pe-
 nitentų, kurie sukosi savo šeimyninę padėtį,
 bet šitaip turėtų daryti visi. Iš karto kuni-
 gui aišku su kuo turimas reikalas. Kad būtų,
 jei eidamas išpašinties kunigas, vienuolis ar
 vienmole nepasisekėtų, kas jie tokie? Nuodė-
 klausis visiškai kitaip apie juos nuspręstų.
 Juk visai kitas dalykas šitokių asmenų nuodė-
 mės ir paprastų pasauliečių nuodėmės. Kitas
 dalykas, kai prieš šventybę nusideda ne vedęs,
 kitas kai vedęs. Kai žmogus pasiseko prie
 klausykos langelio, kad jis yra vedęs – anot
 amos moters – "stone moterystės", jau iš kar-
 to kunigui daug kas pasiškėjo ir atpuola rei-
 kalas klausinėti. Kai žmogus pasiseko kuni-
 gui nuodėmės, kunigui aišku, koks jų pobūdis.
 Tas pats ir su pasisakymu apie atgailos išpil-
 dymą ar neišpildymą. Kunigui tuoju aišku, no-
 lus žmogus ar apsilaidęs, ar kokių jam sunku-
 mų buvo. Dėl to tuos dalykus reikėtų kiekvie-
 noje išpašintyje vis iš naujo pasisakyti. Nau-
 dinga būtų čia pridėti kai ką ir daugiau. Sa-
 kysime, labai ilgai neita išpašinties. Dėl to
 labai kunigo bijoma. Kodėl negalima jam iati
 ir iš pat karto pasakyti trumpai apie reikalą:
 dėl ko taip neita, kokiose aplinkybėse gyvėta
 ir pan. „argi net ir tą savo baimę galima pa-
 sisakyti ir paprašyti, kad jis padėtų išpašin-
 tį aplikti.

Baigiant išpašintį taip pat reikia nelsuk-
 ti, kol kunigas pradės klausinėti: "Ar jau
 daugiau nebestmeni? Ar gailiesi už nuodėmes?"

Pasakyk tai be klausimų, kad jau baigai savo išpažintį, kad dėl nuodėmių gailiesi, kad nori išrišimo, kad priimi uždedamą atgailą. Šitas dalykas bus ne vien tik kunigui priminimas, bet pirmoje eilėje pačiam sau prisiminimas, kad tai daryti būtina.

“Aigi reikia mums atnaujinti mūsų senelių išpažinčių formą su geromis jų įžangomis ir pabaigomis, kurios labai apildo ir pagerina pačią išpažintį. “eiktų pradžioje pasisakyti ne tik savo laomą: vedęs ar nevedęs, bet naudanga priminti išsilavinimą ir einamas pareigas ar darbą, kur dirbamas. Tuo būdu bus ir sau prisiminta ir kunigui priminta, jog ir prieš jas gali būti prasikaltimų, kaip jos buvo atliktos. O pabaigai visada pavartoti tą pačią užbaigos formulę, kad gailinasi ir norina teisytis. Amen.

1968.2.16x.